

[Stinus]

anlægsomkostninger i forbindelse med raketopstillingen, ville forblive uændret.

Det, vi har hørt i dag, tyder imidlertid på, at socialdemokratiet er kommet på andre tanker end de af hr. Knud Damgaard i marts fremførte synspunkter, og det er jo godt, men det er ikke godt nok. Noget tyder også på, at tingene ikke blev udtrykt tilstrækkelig klart i dagsordenen den 7. december 1982. Det sagde det radikale venstre allerede dengang, og det er altså det, der skal rådes bod på nu.

Det radikale venstre kan naturligvis ikke stemme for det af hr. Knud Damgaard fremsatte dagsordensforslag, som i realiteten betyder, at vi kommer til at stemme for en ekstra bevilling på 48 mill. kr. til det danske forsvar. Hvad skal de penge bruges til? Skal eller kan de på en eller anden måde bruges til at frigøre midler af en tilsvarende størrelsesorden inden for infrastrukturprogrammet, som jo også har projekter i Danmark? Dette spørgsmål skal formentlig afgøres bag lukkede døre i 11 mands udvalget, og jeg er overrasket over, at SF og VS vil kunne acceptere dette.

Vi ønsker, at enhver tvivl om, at der ikke direkte eller indirekte kan bruges penge til opstilling af mellemdistanceraketter, fjernes, og vi har allerede to gange tidligere anvist den eneste måde, hvorpå vi opnår fuld sikkerhed for dette, nemlig ved at fjerne de 48 mill. kr. fra forsvarsbudgettet og sørge for, at der ikke bevilges nye beløb.

Den nuværende tingenes tilstand er i det hele taget uholdbar. For os er det af afgørende betydning at sikre den fulde parlamentariske kontrol med, hvad de danske bidrag til infrastrukturprogrammet anvendes til. En del af NATO-samarbejdet drejer sig om deltagelse i infrastrukturprogrammet, hvortil alle medlemslande altså bidrager med en fast procentdel. Inden for dette program er der i årenes løb bl.a. udført en del anlægsarbejder her i landet, altså finansieret af den fælles kasse. Så langt, så godt.

Pengene bevilges af finansudvalget for 5 års perioder på den måde, forstår jeg, at finansudvalget tager stilling til et beløb udregnet efter den gældende procentdel, Danmark skal betale, og så er det overstået. Dette er måske lidt forenklet fremstillet, men jeg vil bede forsvarsministeren eller andre afkræfte rigtigheden af min fremstilling, hvis det ikke er sådan, det går til. Finansudvalgets med-

lemmer ved altså ikke, hvad infrastrukturprogrammets penge skal bruges til, og det samme gælder naturligvis folketingets øvrige medlemmer – måske med undtagelse af det såkaldte 11 mands udvalg. Jeg vil i øvrigt bede forsvarsministeren oplyse, om 11 mands udvalget også på dette område får oplysninger, som forholdes det øvrige folketing.

Vi kan glæde os over, at forsvarsministeren selv er opmærksom på, at finansudvalget og herigennem folketinget bør være bedre informeret. Jeg bygger denne opfattelse på forsvarsministerens svar til hr. Pelle Voigt den 13. december 1982, idet jeg citerer fra Folketingstidende 1982-83, sp. 3858, hvor forsvarsministeren sagde:

»Jeg har ved tidligere lejlighed givet udtryk for, at bevillingspraksis og proceduren i forbindelse med NATOs infrastruktur kan forekomme uoverskuelig.« Videre sagde han dengang: »Det er derfor forsvarsministeriets hensigt at foranledige en nærmere gennemgang af den eksisterende bevillingspraksis og -procedure med henblik på at tilvejebringe mere overskuelige regler.«

Jeg vil gerne spørge forsvarsministeren, hvordan det går med disse overvejelser. Jeg vil samtidig bede forsvarsministeren bekræfte eller afkræfte oplysninger om, at Danmarks repræsentant i NATOs Progress and Payment Committee, allerede før finansudvalget overhovedet havde bevilget noget dansk bidrag til raketinstallationerne, havde godkendt 26,7 mill. kr. til formålet – de famøse 26,7 mill. kr., som socialdemokratiet siden har følt sig forpligtet til at acceptere. Hvis forsvarsministerens svar er bekræftende, rejser det unægtelig nye spørgsmål om den parlamentariske kontrol. Så er der i hvert fald i øjeblikket højst tale om parlamentarisk kontrol på efterbevillingen.

Jeg har i tidligere debatter haft lejlighed til at slå fast, at det radikale venstre ikke ser noget alternativ til dansk medlemskab af NATO, men jeg vil også gerne slå fast, at den absolutte forudsætning for medlemskabet er fuld parlamentarisk kontrol med, hvad der foregår inden for alliancen, i særdeleshed med alt det, som forpligter Danmark, og som Danmark forpligter sig til.

Vi accepterer også infrastrukturprogrammet som en del af samarbejdet, og vi finder det rimeligt, at medlemslandene deler udgifterne til dette. Et hvilket som helst samarbej-